

Мила ми Ленке,

Аз съм много виноват пред тебе. Вчера уж бях ти се обещал да дойда тази сутрин и те съпровода, а пък аз, мързела недни, се оспах чак до 8 часа. Сънувах един много смешен ^{и страшен} сън, та той стана причина да ме задържи тѣй дълго на леглото. Извинявай, миличка. Мислех много тежко ми стана като видях часа да е вече 8, но какво да права: намислих да стана и дойда у вас, обаче ти вече трябвало да си заминала, затова реших пак да продължавам летаргията си, която се продължи чак до 10 1/2 часа. Това писмо го пиша у вас, на масата, а зад мене на ^{милдере} ~~милдере~~ седи майка ти и ми разказва кога си станала, как си спала тази нощ - безпокойно, снощи нещо си легнала доста неразположена, от което и тя самата и е криво. Миличка, какво ти е? Аз още от снощи забелязах нещо в тебе. Да не би да се е случило някое недоразумение помежду ни или пък в тебе някое променение? Извинявай че така ти пиша, но моето любящо сърце иска да знае всичко ^{то} какво става в тебе и затова е толкова внимателно към тебе. Може би то да е нещо, както става и с мене самия често пъти, но аз искам да чуя от тебе. Чакам с голямо нетърпение твоето писмо. Ти навярно тази неделя няма да си дойдеш, затова много мъчно ще ми бъде ако не ми напишеш няколко реда за утешение.

Миличка, щастието, което изпитах миналите два дена дълго ще го помня и е особена услада на душата ще си го спомням. През тези два дена пред мене се открива нова перспектива в живота. Щастието, което си ми дала и в бъдеще ще го подкрепяш е на върха на съвършенството си. Ти в себе си съдържаш неизчерпаем източник от такова щастие, но миличка, мене ^{се} ме иде мисълта дали и в мене има този източник, за да мога ти доставя онова високо блаженство, което ти ми даваш? Но мисля, че тѣй както те обичам, давам ако обичаш тѣй както те боготворя, аз съм уверен, че ще заслужи

жертвата, която правиш. Аз много пъти съм ти казвал, че опасно е да се разбутат моите заспали чувства, но ако в случай това стане, то ще бъде щастие за двамата ни, също и сега искам да ти напиша това, че ти си била в състояние да направиш от мене онова парче восък, който е наклонен на всякакви отстъпки и приспособления. В моята душа ти си като мерило, с което аз сондирам и меря всичко, каквото почвам, като вземам тебе за пример.

В мене и идеалното и материалистичното е смесено, от което се получава онази умерена тактичност, която само ти си била да създадеш в мене. Бъди, миличка за мен моя ангел пазител и ръководител и ти ще видиш какво ще стана аз. Тази сила и енергия, която имам аз, ме карат, ме тласкат към нещо много поразавше в бъдещето. Бъди ти, която ще ме поддържаш и на чийто гърди аз ще утоложвам уморената си глава. Аз по природа съм много мек и даже съзлив човек. От мене много нещо може да се направи, стига аз да намирам отглас на моите чувства. Като те обач^{ам} тъй силно, миличка, бъди моя учителка, каквато си сега на твоите студентчета и ме ръководи в трудната наша бъдеща борба.

. . . . .
. . . . .

Ти виждаш, че аз нито в едно писмо не мога да изпусна случая да не ти понадраца някои вън от въпроса работа. Но като знам, че тебе ти е приятно да четеш всичко, което е написано от мене, аз ти пиша това, което в дадения момент чувствавам и мисля.

Приеми моите горещи целувки и благопожелания на щастливо завръщане в събота.

Твой Атанас

София, 21. I. 1902 г.

Р.С. Много ти здраве от мама и всичките останали: Неделя и други. Пристигна ли благополучно в село?